

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1239

Γ' Κυριακὴ Νηστεϊῶν-Σταυροπροσκυνήσεως
26 Μαρτίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ σταυρὸς τοῦ πιστοῦ

ΜΙΛΗΣΑΜΕ ἄλλοτε, ἀγαπητοί μου, ἐπάνω στὴ σημερινὴ ἑορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως γιὰ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Εἶπαμε, ὅτι ἀπέναντί του ἔχουμε μία ἱερὰ ὑποχρέωσι. Ποιά ὑποχρέωσι; Μᾶς τὴν ὑπενθύμισε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ **ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ**» (Μάρκ. 8,34). Ἐκτός, δηλαδή, ἀπὸ τὸ σταυρὸ ποὺ σήκωσε ὁ Χριστὸς μὲ τὶς ἁμαρτίες ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, πρέπει κ' ἔμεῖς ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μεγάλοι καὶ μικροὶ, πλούσιοι καὶ φτωχοὶ, νὰ σηκώσουμε καθένας τὸ δικό του σταυρὸ. "Ἔτσι λέει ὁ Χριστός· «**καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ**».

Τί ἐννοεῖ ὁ Κύριος μὲ τὰ λόγια αὐτά; Ποίος εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶπαμε. "Ἄς δοῦμε τώρα ποιὸς εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ πιστοῦ.

* * *

Μερικοὶ παρεξήγησαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «**καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ**», καὶ τί ἔκαναν· πῆραν δυὸ ξύλα, ἔφτιαξαν σταυρὸ, καὶ πάνω στὸ σταυρὸ καρφώθηκαν πραγματικά. "Ἐκαναν καλὰ; ἐρμήνευσαν σωστὰ τὸ χωρίο αὐτό; "Ὀχι! Τέτοιο πρᾶγμα δὲ λέει ὁ Χριστός. Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου εἶνε μοναδικὸς σταυρὸς. Ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε καὶ ἐξέπνευσε πάνω στὸ σταυρὸ, γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη. "Ἀπαξ προσεφέρθη ἡ θεία θυσία, ἡ ὁποία συνεχίζεται κάθε φορὰ διὰ τῆς θείας λειτουργίας, ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ θυσία γιὰ νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἐπομένως, γιὰ νὰ σωθῇ κάποιος, δὲν χρειάζεται τώρα νὰ σταυρωθῇ καὶ ὁ ἴδιος.

'Ἄλλ' ἐνῶ τὸ χωρίο αὐτὸ δὲν λέει ὅτι πρέπει ὁ καθένας μας νὰ σταυρωθῇ ἐπάνω σ' ἓνα ξύλινο σταυρὸ ὅπως ὁ Χριστός, ἐννοεῖ ὅμως κάτι ἄλλο. Τί ἐννοεῖ; Τὸ «**ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ**» σημαίνει, ὅτι πρέπει **νὰ σηκώσουμε καθένας τὸ σταυρὸ του**.

Τί σημαίνει πιδ συγκεκριμένα **αὐτό**, ὅτι πρέπει νὰ σηκώσουμε καθένας τὸ σταυρὸ του; **Σταυρὸς** ἐδῶ, καὶ γενικὰ στὴν ἀγία Γραφή καὶ τοὺς πατέρας, εἶνε κάτι ποὺ μᾶς ἐνοχλεῖ, κάτι ποὺ μᾶς στενοχωρεῖ, κάτι ποὺ μᾶς βασανίζει· κάτι ποὺ μᾶς κάνει νὰ πονοῦμε, ν' ἀναστενάζουμε, ν' ἀπελπιζόμεθα· κάτι ποὺ μᾶς φέρνει σὲ ἀδιέξοδο, ποὺ κάνει τὰ μάτια μας νὰ βουρκώνουν· κάτι ποὺ εἶνε γιὰ μᾶς πολὺ βαρὺ. Κι ὅπως ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸ σταυρὸ εἶπε «**Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;**» (Μαθ. 27,46), ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου, οἰουδήποτε χρώματος καὶ καταστάσεως, ἔρχονται στιγμὲς φοβερὲς καὶ τραγικὲς, θύελλα, τυφώνας, σφοδρὰ τρικυμία παθῶν καὶ κακιῶν, ἢ θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν, ἢ ἀντιξοοτήτων καὶ δυστυχημάτων, καὶ τότε κι αὐτὸς ἀποτείνεται πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα καὶ λέει· «**Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;**». Ἴδου μὲ ποιά ἔννοια κάνουμε λόγο γιὰ σταυρὸ τοῦ πιστοῦ.

Πιδ ἀναλυτικά. **Σταυρὸς εἶνε ἡ φτώχεια**. "Ὅποιος ἔζησε σὲ σπίτι μὲ στερήσεις, ποὺ τὸ βράδυ οἱ γονεῖς δὲν εἶχαν νὰ δώσουν ἓνα κομμάτι ψωμί στὰ παιδιὰ τους κι αὐτὰ κοιμοῦνταν νηστικά, αὐτὸς γνωρίζει τί σταυρὸς εἶνε ἡ φτώχεια. Σταυρὸς εἶνε ἡ **ἀρρώστια**, ποὺ ρίχνει τὸν ἄνθρωπο στὸ κρεβάτι, καὶ φάρμακο δὲν ὑπάρχει καὶ γιατρός δὲ μπόρεῖ νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἀλλὰ καθηλωμένος ἐκεῖ πονεῖ κι ἀναστενάζει. Σταυρὸς εἶνε ἡ **ὀρφάνια**, τὸ νὰ στερηθῇ τὸ παιδί ἀπὸ μικρὸ τὸν πατέρα ἢ τὴ μητέρα του καὶ νὰ κλαίῃ στὸ προσκέφαλό του. Σταυρὸς εἶνε καὶ ἡ **χηρεία**, τὸ νὰ χάσῃ ἡ γυναῖκα τὸν ἄντρα της ἢ ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ μείνουν μόνοι. Σταυρὸς εἶνε τὰ **οἰκογενειακὰ δράματα** (ἀπιστίες συζύγων, ἀσωτίες παιδιῶν, διαζύγια ἀντρογύνων), τὰ ὁποῖα στίς μέρες μας ἔχουν αὐξηθῇ. "Ἄλλοτε

τὸ σπίτι καὶ ἡ οἰκογένεια ἦταν ἕνας μικρὸς παράδεισος· τώρα ἐγίνε κόλασι. Ὁ οἰκογενειάρχης-σύζυγος βλέπει τὰ παιδιά νὰ μὴν ὑπακούουν πλέον (τὸ στομάχι μόνο ἔχουν μέσα στὸ σπίτι, ἐνῶ τὴν καρδιά τους τὴν ἔχουν ἔξω)· βλέπει τὴ γυναῖκα του νὰ μὴν τὸν ἀγαπᾷ ἀλλὰ νὰ τὸν ἀπατᾷ. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ σύζυγος-μὰνα ἔχει τὰ παιδιά νὰ τὴν πικραίνουν καὶ τὸν ἄντρα της νὰ τὴ βασανίζη καὶ τέλος νὰ τὴν ἐγκαταλείπη. Σταυρὸς εἶνε ὅλα αὐτὰ τὰ δράματα.

Σταυρὸς εἶνε ἡ **διαβολὴ καὶ ἡ συκοφαντία**· νὰ εἶσαι ἀθῶος, καὶ ν' ἀκούς κάτω ἀπὸ τὸν ὄχλο ὅπως ὁ Χριστὸς: «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21). Σταυρὸς εἶνε —ἀκόμη βαθύτερα— ὁ **πνευματικὸς ἀγώνας** ποὺ κάνει ὁ Χριστιανὸς ἐναντίον τῆς σαρκός, τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ διαβόλου. Σταυρὸς βαρὺς τέλος γιὰ ὅλους μας εἶνε οἱ τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας, ὁ **θάνατος**· καὶ πρέπει νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς σὰν τὸ ληστή: «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

* * *

Νὰ σταυροί· σταυροί, ποὺ ὁ καθένας μας πρέπει νὰ σηκώσῃ. Καὶ **πῶς πρέπει νὰ δεχτοῦμε τὸ σταυρό;** νὰ γογγύσουμε, νὰ βλαστημήσουμε, νὰ σφακελώσουμε τὰ ἄστρα, ν' ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό, νὰ καταφύγουμε στοὺς μάγους καὶ τὶς μάγισσες, ἢ μήπως νὰ αυτοκτονήσουμε; Ὁχι, ὄχι. **Νὰ σηκώσουμε γενναῖα** τὸ σταυρό μας. Ὅπως ὁ Κύριος σήκωσε τὸ σταυρό του, ἔτσι καὶ ὁ καθένας πρέπει νὰ βαστάσῃ τὸ δικό του σταυρό. Καὶ ἄλλοι μὲν σταυροὶ εἶνε μικροί, ἄλλοι εἶνε μεγάλοι, ἀλλὰ κανένας σταυρὸς δὲ' ἔχει νὰ φτάσῃ τὸ ὕψος καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ ποὺ σήκωσε ὁ Κύριος. Μπροστά, ναὶ μπροστά, προχωρεῖ ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου· πίσω ἀκολουθοῦν μυριάδες σταυροί. Καὶ γονατίζουν οἱ μικροὶ ἐσταυρωμένοι καὶ λένε στὸ μεγάλο Ἐσταυρωμένο· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς ἡμῶν!

Τὸ χρέος μας ἀπέναντι στὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ εἶνε διπλό. Πρῶτον, νὰ μὴν ἀκούγεται ἀπὸ τὰ χεῖλη κανενὸς οὔτε ἡ παραμικρὰ προσβολὴ καὶ ὕβρις ἐναντίον τοῦ σταυροῦ· **κανένας νὰ μὴ βλαστημᾷ τὸ σταυρό.** Ἀντιθέτως, νὰ αἰσθανώμεθα βαθύ αἶσθημα εὐγνωμοσύνης στὸν Ἐσταυρωμένο· νὰ δακρῦζουμε ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Λυτρωτοῦ μας, καὶ προπαντὸς νὰ προσπαθοῦμε νὰ ρυθμίζουμε τὴ ζωὴ μας κατὰ τὸ φρόνημα τοῦ σταυροῦ, ποὺ συμβολίζει ὅ,τι ὑψηλότερο ὑπάρχει στὸν κόσμος.

Τὸ δεύτερο χρέος μας εἶνε, **νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ κανονικά.** Αὐτὸ εἶνε γνώ-

ρισμα ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ. Οἱ χιλιασταὶ μισοῦν τὸ σταυρὸ καὶ δὲν κάνουν σταυρό. Σὲ μιὰ πόλι τῆς Ἑλλάδος κάποια παιδιά πήγαν τὴ νύχτα στὸ σπίτι ἐνὸς χιλιαστοῦ καὶ χάραξαν στὴν πόρτα μὲ χρῶμα ἕνα σταυρό. Τὸ πρῶτ' ὁ χιλιαστὴς λύσσαξε ἅμα εἶδε τὸ σταυρό. Προσπάθησε νὰ τὸν σβῆσῃ, δὲ' ἔμπορεσε, καὶ τέλος ἔκαψε τὴν πόρτα! Τόσο μῖσος ἔχουν αὐτοὶ ἐναντίον τοῦ σταυροῦ. Ἐμεῖς λοιπὸν οἱ ὀρθόδοξοι μὴ ντρεπώμεθα νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας. Ὁ Χριστὸς δὲ' ντράπηκε νὰ ὑψωθῇ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ γυμνός, ὀλόγυμνος, ὅπως τὸν γέννησε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, κ' ἐμεῖς ντρεπόμεθα, δυστυχῶς, νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Βλέπει κανεὶς Χριστιανοὺς νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους, καὶ νομίζει ὅτι παίζουν μαντολίνο. Παρατηρήστε καὶ τοὺς ἐπισήμους στὶς δοξολογίες μεγάλων ἑορτῶν· ντρέπονται νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους. Αὐτὸ εἶνε μιὰ προδοσία.

Κάνε κανονικὰ τὸ σταυρό σου. Τὸ εἶπα καὶ δὲν παύω νὰ τὸ τονίζω. Ὁ κανονικὸς σταυρὸς εἶνε νὰ ἐνώσῃς τὰ τρία δάχτυλά σου. Ἔτσι φανερώνεις ἀμέσως σὲ ποῖο θρησκευμα εἶσαι· πιστεύεις στὴν ἀγία Τριάδα, Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα – ἀγία Τριάς, ἐλέησον τὸν κόσμο κ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό. Μετὰ ὑψώνεις τὰ τρία δάχτυλά σου ἐπάνω στὴν κορυφή, στὸ μέτωπό σου. Τί σημαίνει αὐτό; ὅπως ὁ ἀετὸς ἀπὸ πολὺ ψηλὰ κατεβαίνει καὶ κάθεται ἐπάνω στὸ βράχο, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ —δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε βασικὴ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας—, κατέβηκε ἐδῶ στὴ γῆ καὶ σαρκώθηκε. Γι' αὐτὸ ἐν συνεχείᾳ κατεβάζουμε τὸ χέρι στὴν κοιλία. Χριστέ, τοῦ λέμε, σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ ἤρθες ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ πήρες σάρκα ἀπὸ τὰ πάναгна αἵματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μετὰ φέρνουμε τὸ χέρι στὸν δεξιὸ ὦμο· ἔτσι ἐνθυμούμεθα τὸν εὐγνώμονα ληστή, ποὺ ἀπὸ τὸ σταυρὸ τοῦ εἶπε «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Κι ὅταν τέλος τὸ φέρουμε στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ λέμε· Μὴ μὲ βάλῃς, Χριστέ, μὲ τὰ ἐρίφια στὴν κόλασι. Αὐτὰ τὰ νοήματα περιέχει ὁ σταυρὸς, τὸν ὁποῖο καὶ ὁ πιὸ ἀγράμματος Χριστιανὸς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ μὲ συναίσθησι.

* * *

Ἀδέρφια μου, **ἄς ἀγαπήσουμε τὸ σταυρό μας.** Ὅπως ὁ Χριστὸς μας διὰ τοῦ σταυροῦ ἐφθασε στὴν ἀνάστασι, ἔτσι κ' ἐμεῖς, φέροντας τὸ σταυρὸ στὸν ὦμο, ἔχουμε ἐλπίδα νὰ εἰσεέλθουμε στὴ βασιλεία του· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**